

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Antonína Koukala a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci **žalobkyně Mgr. A. M.,** proti **žalovanému Ministerstvu vnitra, Nad Štolou 3, Praha 7,** o žalobě proti přípisu ministra vnitra ze dne 27. 6. 2000, č. j. VS-3397/2000-237,

takto:

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou doručenou Vrchnímu soudu v Praze dne 4. 9. 2000 domáhala zrušení „rozhodnutí“ ministra vnitra ze dne 27. 6. 2000 a rovněž zrušení rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 3. 2. 2000 a 19. 5. 2000, vydaná v I. stupni.

V žalobě uvedla, že se podáním ze dne 23. 2. 2000 a 11. 5. 2000 obrátila na žalovaného se žádostmi o poskytnutí informace o stanovách občanského sdružení D. – P. Poskytnutí informací jí bylo sděleními žalovaného ze dne 1. 3. 2000 (chybně datováno 3. 2. 2000) a 22. 5. 2000 odepřeno. Tato sdělení považovala žalobkyně s odvoláním na zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon“) za správní rozhodnutí a podala proti nim dne 29. 5. 2000 rozklad, na které reagoval ministr vnitra sdělením ze dne 27. 6. 2000. Také toto sdělení považovala žalobkyně za správní rozhodnutí. Postupem jak orgánu prvního stupně, tak ministra vnitra se žalobkyně cítí zkrácena na svém procesním právu na vyřízení žádosti formou rozhodnutí podle § 15 odst. 4 zákona neboť správní orgán vydal místo rozhodnutí pouze jakési sdělení. Tím došlo také ke zkrácení žalobkyně na jejím právu být poučena o místu, době a formě podání opravného prostředku ve smyslu § 15 odst. 2 zákona.

Dále byla zkrácena v právu na zákonný postup při vyřizování písemné žádosti o poskytnutí informace podle § 14 a 15 zákona. Nezákonnost postupu žalovaného správního orgánu spatřuje žalobkyně zejména v porušení § 16 odst. 5 věta prvá zákona a § 61 odst. 2 správního řádu a to tím, že ačkoliv byl ze zákona povinen vydat ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí, neučinil tak. Navrhla proto, aby soud zrušil jak obě rozhodnutí vydaná v prvním stupni, tak i rozhodnutí v rozkladu.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že stanovy občanského sdružení tvoří přílohu návrhu na jeho registraci a jsou tudíž nedílnou součástí spisové dokumentace, týkající se správního řízení. Protože v případě občanských sdružení není zákonem upraven „rejstřík sdružení“, nejsou stanovy sdružení veřejně přístupné. Žalovaný proto má právo umožnit nahlédnout do stanov občanského sdružení pouze za splnění podmínek § 23 správního řádu. Žalovaný rovněž odkázal na usnesení vlády ČR ze dne 6. září 2000 č. 875, kterým byl schválen „Metodický pokyn ke sjednocení postupu orgánů veřejné správy při zajištění práva fyzických a právnických osob na poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb.“. Tento pokyn byl schválen jako závazný pro správní úřady a žalovaný podle něho postupoval.

V replice žalobkyně setrvala na žalobních důvodech, jak byly uvedeny v žalobě. Zdůraznila, že informace jí byly odepřeny neoprávněně a poukázala na skutečnost, že zákon č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů neupravuje vlastní podmínky poskytování informací, způsob a formy jejich zpřístupnění. Není tedy zvláštním předpisem vůči zákonu č. 106/1999 Sb.

Ze správního spisu vyplynulo:

Žalobkyně dopisem ze dne 21. 2. 2000 požádala žalovaného o zpřístupnění informace o stanovách občanského sdružení Dálnice – Plzeň. Žalovaný jí dopisem ze dne 3. 2. 2000 sdělil, že tyto stanovy jsou součástí spisového materiálu ve smyslu správního řádu a tudíž do nich mohou nahlížet pouze osoby cit. zákonem stanovené. Pokud splňuje stanovené podmínky může do spisu nahlížet. Žalobkyně dne 13. 3. podala stížnost proti vyřízení své žádosti a žalovaný ji dopisem ze 6. 4. 2000 opětovně sdělil, že při splnění podmínek příslušných ustanovení správního řádu jí umožní do stanov nahlédnout. Dne 8. 5. 2000 žalobkyně opětovně požádala o poskytnutí informace o stanovách občanského sdružení Dálnice – Plzeň – žalovaný již pouze dopisem odkázal na své předchozí vyjádření k již podané žádosti. Žalobkyně proto dne 26. 5. 2000 podala dva samostatné rozklady proti podáním žalovaného čj. VS/1-1/3091/3227/2000-r a čj. VS/1-1/1288-1389/2000-r, které považovala za správní rozhodnutí. V nich namítla, že žalovaný postupoval ve věci v rozporu se zákonem a vydaná rozhodnutí jsou nezákonná – rovněž proto, že neobsahují obligatorní náležitosti ve smyslu § 47 správního řádu. Posléze se žalobkyně obrátila dopisem ze dne 26. 6. 2000 přímo na ministra vnitra. Popsala v něm průběh řízení a uvedla, že pokud neobdrží včasnou odpověď, obrátí se na soud. Ministr vnitra reagoval dopisem ze dne 27. 6. 2000, ve kterém žalobkyni sdělil, že její rozklad posoudila rozkladová komise a byly posouzeny všechny skutečnosti důležité pro vydání informace. Zákon č. 106/1999 Sb. se na vyřízení její žádosti nevztahuje a správní orgán prvního stupně tak postupoval zcela v souladu se zákonem, když jí požadovanou informaci odmítl poskytnout.

V daném případě jde o věc, která na Nejvyšší správní soud přešla podle ustanovení § 132 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) z Vrchního soudu v Praze. Nejvyšší správní soud ve věcech neskončených vrchními soudy dokončí řízení

zahájená před těmito soudy jako soud prvního stupně. Podle § 130 s. ř. s. se neskončená řízení podle části páté o. s. ř. dokončí podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy jako řízení o žalobách. O takový případ jde i v projednávané věci, a proto Nejvyšší správní soud postupoval v řízení podle § 65 a násl. s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí a došel k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 16 odst. 3 zákona odvolací orgán rozhodne o odvolání do 15 dnů od předložení odvolání povinným subjektem. Jestliže v uvedené lhůtě o odvolání nerozhodl, má se za to, že vydal rozhodnutí, kterým odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil; za den doručení tohoto rozhodnutí se považuje den následující po uplynutí lhůty pro vyřízení odvolání.

Podle odstavce 5 cit. ustanovení zákona lze proti rozhodnutí ústředního orgánu státní správy o odmítnutí žádosti podat rozklad, o kterém rozhoduje vedoucí ústředního orgánu státní správy. Ustanovení odstavců 1, 3 a 4 platí pro rozklad obdobně.

V projednávané věci žalobkyně podala ve stejný den, tj. 26. 5. 2000, samostatně dva rozklady proti dvěma správním rozhodnutím. O těchto rozkladech měl vedoucí ústředního orgánu státní správy podle § 16 odst. 5 zákona rozhodnout do 15 dnů od jeho předložení povinným subjektem. Předložením vedoucímu ústředního orgánu k rozhodnutí o rozkladu se rozumí den doručení podatelně tohoto ústředního orgánu – vnitřní předpisy o způsobu předkládání pošty přitom z hlediska zachování lhůty nejsou rozhodné. Rozklady byly žalovanému doručeny dne 31. 5. 2000. Lhůta k jejich vyřízení počala tedy běžet dne 1. 5. 2000 a skončila dne 15. 5. 2000. V této lhůtě nebylo o rozkladech rozhodnuto, proto se podle § 16 odst. 3 zákona má za to, že byla vydána rozhodnutí o jejich zamítnutí a byla potvrzena napadená rozhodnutí. Za den doručení těchto rozhodnutí se podle téhož ustanovení považuje den následující po uplynutí lhůty pro rozhodnutí o odvolání – tímto dnem je 16. 6. 2000.

Přípis, jež žalobkyně napadla žalobou, byl datován až 27. 6. 2000, tedy v době, kdy zde již byla rozhodnutí nastolená zákonnou fikcí. Nemůže tedy jít o rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto o rozkladech žalobkyně. Ostatně sám ministr chápe tento přípis jako vysvětlení postupu žalovaného v dané věci. Rozhodnutí, kterými skutečně o jejich rozkladech rozhodnuto bylo, tedy rozhodnutí nastolená zákonnou fikcí, žalobkyně však nenapadá. To znamená, že napadeným rozhodnutím (z 27. 6. 2000), které jak shora uvedeno, není ve skutečnosti rozhodnutím, nemohla být zkrácena na svých právech, neboť tímto rozhodnutím se o žádných jejích právech a povinnostech nerozhodovalo.

Soud proto s ohledem na výše uvedené žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto právo na náhradu nákladů řízení nemá. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly, proto mu soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. února 2004

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu